

Ústav světových dějin

Oponentský posudek bakalářské práce

NOVOHRADSKÁ, Ivona, *Festival of Britain a jeho reflexe v britské společnosti (1951)*, Bakalářská práce, ÚSD FF UK v Praze, Praha 2014, 55 s. rkp + 4 s. příloh.

Předložená bakalářská práce Ivony Novohradské představuje analýzu příčin, příprav, průběhu a významu velkolepě pojaté akce labouristé vlády Clementa Attleeho *Festival of Britain*. Soudím, že následně provedená reflexe skutečnosti, jak poválečná Velká Británie a Britové samotní vnímali britský, respektive imperiální rozměr události, je velmi cenná. Hned v úvodu je třeba vyzdvihnout skutečnost, že předložená bakalářská práce představuje svým rozsahem a zaměřením v českém prostředí nejen zajímavou, ale i přínosnou analýzu poválečných britských dějin. Ivona Novohradská dle mého názoru předložila po odborné stránce velmi slušnou práci, jež rozhodně přispěla k bližšímu poznání *Festival of Britain*.

Bakalářská práce Ivony Novohradské je rozdělena do tří kapitol, osmi podkapitol a tří dílčích podpodkapitol. V úvodu Novohradská analyzuje použité metodologické postupy, bibliografii a vydané prameny, jež použila při své práci. První kapitola představuje uvedení do problematiky poválečného vývoje světa a Britského impéria, jehož africké a asijské části se nacházely na začátku aktivní a velmi často i bouřlivé fáze dekolonizačního procesu. Ve druhé kapitole se věnuje politickému, ekonomickému a sociálnímu vývoji Velké Británie za Attleeho vlády, tj. od posledních měsíců druhé světové války do všeobecných voleb v roce 1950. Třetí kapitola, kterou považuji za jádro práce a z badatelského hlediska za nejprínosnější část, zevrubně analyzuje příčiny, přípravy, průběh a význam oslavné události na konci labouristického období – *Festival of Britain*. V závěru Ivona Novohradská hodnotí vytyčené cíle práce a argumentačně rozebírá, zda oslavná událost začínala novou éru, anebo ukončovalo tu starou, imperiální. Dochází k logickému zhodnocení, že „... *festival nakonec zůstal někde na půli cesty, [protože – J. V.] ukazoval, jak by mohla vypadat budoucnost Velké Británie, ale využíval k tomu většinou pouze poznatky z minulosti a takřka postrádal jakoukoliv inovaci.*“

Stylistická a jazyková stránka práce Ivony Novohradské dosahuje slušné úrovně, ačkoli

Ústav světových dějin

se v ní vyskytují drobné věcné chyby (s. 25 „Huga Gaitskella“ správně „Hugh Gaitskella“, s. 29 „sira Crippse“ správně „sira Stafforda“, případně „sira Stafforda Crippse“), nesprávné prepisy zeměpisných jmen (s. 12 „Togoland“ správně „Togo“), časté překlepy při psaní velkých písmen (str. 11 „britské společenství“ správně „Britské společenství“, str. 12 „odvolán prezident Harry Truman“ správně „odvolán prezident Harry Truman“, s. 14 „První Izraelsko-Arabské“ správně „První izraelsko-arabské“ aj.) a dokonce gramatické chyby (s. 15 „vznikali spory“ správně „vznikaly spory“). Pokud mají anglické vojenské hodnosti české ekvivalenty, doporučuji používat výhradně český přepis (s. 30).

Současně bych autorce doporučoval, aby ve své příští práci věnovala větší pozornost poznámkovému aparátu a vyvarovala se častých chyb, z nichž drobnější představuje nejednotnost psaní velkých a malých písmen u anglicky psaných publikací. U již jednou citovaných zdrojů by měla být zkrácená citace. V českém textu je vhodnější místo „Ibid.“ používat „Tamtéž“. U anglických publikací nelze v bibliografických odkazech psát místo vydání českým přepisem „Londýn“, ale musí se ponechat originální „London“ (s. 38 aj.). Další nedostatek tkví v tom, že autorka v některých pasážích a zejména v bibliografických odkazech v poznámce pod čarou systematicky nerozlišuje rozdělovník od pomlčky.

Osobně považuji z celé práce za nejslabší podkapitulu 1.2 (Britská imperiální říše a její rozpad), k níž mám po obsahové stránce výhrady, protože se v ní vyskytují dílčí chyby či zjevné nepřesnosti. Již samotné spojení „Britská imperiální říše“ je terminologický nesmysl. Nelze souhlasit s názorem, že Velká Británie získala po první světové válce Německou jihozápadní Afriku (s. 12), protože správu mandátu Společnosti národů oficiálně vykonávalo Britské impérium, respektive postoupilo ji Jihoafrické unii. Jako chybné považuji tvrzení, že po druhé světové válce probíhal v Austrálii a v Kanadě „umírněnější“ dekolonizační proces srovnatelný s tím, co se dělo v Ghaně (s. 13). Domnívám se, že Novohradská by měla důsledně rozlišovat, že dekolonizace se týkala kolonií, částečně samosprávných a jinak závislých území Britském impéria a že dominií nebo dokonce mateřské země se nijak nedotkla (s. 13). Nepřesné je i tvrzení, že rasová segregace je záležitost spojená se vznikem Jihoafrické republiky (s. 15), tj. 60. let 20. století; jedná se o dlouhodobý a složitý proces, jenž má kořeny v původní meziválečné rasové diskriminaci a který vyvrcholil v Jihoafrické unii po druhé světové válce

FILOZOFICKÁ FAKULTA
UNIVERZITY KARLOVY
V PRAZE

Ústav světových dějin

legislativním zakotvením rasové segregace, jež se časem vyvinula v propracovaný systém apartheidu.

Navzdory výše zmíněným výtkám je třeba vyzdvihnout skutečnost, že Ivona Novohradská svou práci založil nejen na české odborné literatuře, ale i na anglicky psaných pramenech a sekundárních zdrojích. Vzhledem k tomu, že předložená bakalářská práce splňuje všechny požadavky, kladené na tento typ studentské kvalifikační práce, navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

V Praze, 2. září 2014

PhDr. Jaroslav Valkoun

Ústav světových dějin FF UK v Praze